

"השלוש חשבו יותר מהנשיים!"

איבי מחזיק גליון העיתון המצרי הליז חמונתו, את סיסתו לפורט-סעיד

חמש עשרה שנה לא הייתי במילואים. **הם תימרונו** מסכיבי, במרחק מיני מילי, כשאני מרגיש את הדף האחר שלהם. זה יהיה זועה. העשרים רגע האלה היו בשבילי כמו עשרים שנה. צעקתי אליהם: "ממורים! עזבו אותי!" הרגשתי שאני על סף היסטריה.

עד כדי כך, שכאשר כיביתי את המנוע, והוא השמיע קולות נפוצים, נרתעתי כי חשבתי שיוורים עלי.

כשירדתי מן המטוס, כבר הייתי נתון בלם. רעדתי כולי. אבל עוד היה בי כוח לגשת ולגשק את חרטום המטוס שלי. נכנסתי למכונית שחיכתה שם, ובדרך התעלפתי.

כשהתעוררתי הייתי בטוח שאני הולך מיד לראש-הממשלה. לא חיכיתי לפרחים ולאני שים שייחכו לי, כמו בפעם הראשונה, אבל לא ציפיתי לראות שוטר ניגש אלי עם אקדה. אבל הוא עמד שם ואמר לי "אתה עצור!" אני יודע שיש חוק נגד הסתננות — אבל אני גם יודע כמובן שהחוק הזה איננו נוגע לי. ובכל זאת התייחסו אלי כמו לפושע. אחרי כל היום הזה, עם המאמצים הלא-אנושיים האלה, לנהוג בי כמו בפושע החלסתי לצום. זאת הייתה צורת המחאה שלי. וכמה שיותר רעבתי, יותר התחזקה ההחלטה שלי.

מה שמעניין, שבזמן הצום היתה איוו אחות אחת, נורא נחמדה, שכמעט הצליחה לשכנע אותי לשתות. אם רק הייתה עוברת עלי עוד טיפה.

אבל כמובן שזה לא מעניין. כיום עניין השלום חשוב לי הרבה יותר מאשר נשים, וגורם לי סיפוק יותר מכל אשה.

הדבר היחיד שמוכיח לי שאני בכל זאת עוד נורמאלי בעניין הזה, זה שכאשר אני רואה בחורה, ומסתכל עליה מלמעלה למטה — אני רוצה לכבוש אותה. זה מראה לי שאני עוד בסדר, ולא איכפת לי מה שאומרים כולם.

אבל אני חושב שילדים אני לא אעשה יותר. כי אחרתי. עכשיו הנערות הן בשבילי רק סתם. בשביל הבריאות.

על זוית הנטיה של הכנפיים — התקלקל פתאום.

התחלתי לחשוב על אלוהים. אולי זה החינוך שלי, מילדות. לא היה לי תנ"ך, כי את שלי נתתי למושל. למרות שידעתי שרק חצי שעה לפני ניקוסיה אוכל להתקשר איתם באלחוט, התחלתי בכל זאת לדבר פתאום בקול רם דברים כמו: "מה אני עושה כאן?" או "העיקר לא לאבד את הראש!"

וכך המשכתי לטוס, מעל לי, אחרי שכבר ירד הלילה, לבד במטוס. בלי מפות, בלי אורות, עם מכשיר מקולקל.

לבסוף, אחרי שעתים שחגתי בכל מיני כיוונים, הגעתי לחוף הארץ, בניגוד למתוכנן. הרגשתי פתאום ששני מטוסים של חיל-האוויר בעיקבותי. אני אפילו לא יודע איזה סוג. אני לא מתמצא בסוגי-מטוסים. כבר

אם אדם אחד מאמין בעצמו, אז הוא הרוב. **יכודתי לוישון** שם בלילה, אבל פחדתי שפתאום בתעלה יהיה שמה, ואני ארגיש את עצמי כמו אידיוט, שפה אני מדבר על שלום, ושם הם עושים מלחמה.

ביקשתי לראות את השבויים שלנו, אבל אמרו לי שזה מאוחר מדי.

וכך חזרתי למטוס שלי. עליתי עליו, קראתי אליהם, "להתראות" והוספתי שאם יהיה צורך, אחזור לשם עוד אלף פעמים. הרגשתי שזה היה דבר גדול.

כי אני, שיכולתי ברגע זה לשבת בריב-יירה עם חתיכות, עושה את הדבר הזה. ולמרות שאני יודע בכיור שאחרי-כך יהיו עוד טענות נגדי.

בזמן הטיסה, חזרה לניקוסיה, הרגשתי שהולך להיות אסון. ואז המכשיר המורה

יותר מאוחר הביאו לי אוכל. עוף, בשר, מילון, עוגות, וזה בכמות שהיתה מספיקה לשלושה אנשים. אחרי-כך הקצין הציע לי לנח על הספה, כי אני בטח עייף מהטיסה.

שכבתי, עצמתי את העיניים, וכולם יצאו מהחדר. פתאום אני מרגיש רוח חזקה מעלי. נבהלתי, פקחתי את העיניים, ונדהמתי לראות את קצין מצרי עומד מעלי ומנסף במגבת כדי לעשות לי אחיר, ולגרש את הזבובים.

"מה אתה עושה?" שאלתי אותו, והוא ענה: "אין דבר. זה לעונג לי. אתה הרי צריך לנח!"

נכנס לחדר קצין אחר, ניגש אלי ואמר: "אתה אדם אמין, ואתה איש-שלום."

זה משגע אותי. שם אני איש-שלום — וכאן מתייחסים אלי כמו אל טיפש.

אבל לא איכפת לי אם כולם נגדי. כי

בבית החולים

חתי-אביי איכילוב אושפז אייבי אחר שהתעלף בצאתו ממטוס שלום 2 שפתח בבית-החולים בשבית-רעב, ושעל חדרו הופקד שוטר, לא הורשה איש לגשת, וכתב העיתון דף הצליח להכנס אליו כשהוא מחופש לרופא, ולהיות נוכח בביקור השופט שניאות לשחררו בערבות מהמעצר המשטרני בו היה נתון.